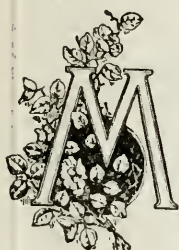

en dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham".

1. SEPTEMBER 1938 NUMMER 17
87. AARGANG 25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 17. | 1. September 1938 | 87 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12 København F.

OLAF MORTENSEN. BLAAGAARDSG. 36 D

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Naade og Gerninger

af Ældste Nephi Jensen.

»Af Naade er I frelste ved Troen.« Disse Ord har været en veritabel Slagmark i Aarhundreder. To divergerende theologiske Anskuelser har taget Del i den endeløse Ordstrid.

I den ene Gruppe er de yderliggaaende, der hænger sig i Ceremonier og Former og som tror, at punktlig og nøjagtig Overholdelse af Ordinancerne vil frelse, selv om de ikke inspireres af hjerteforvandlende Tro. I den anden Gruppe findes dem, som holder paa, at en blot forbigaaende Trosgestus — der ikke ledsages af nogen Lydighedshandling — vil retfærdiggøre Mennesket for Gud.

Et theologisk Problem.

Bliver vi frelst ved Naade eller ved Tro og Gerninger? Et Forsøg paa at løse et af de besværligste theologiske Problemer i den kristne Verden præsenteres herved af en, hvis hele Indstilling følger Fornuftens, Logikkens og Skriftfortolkningens Kanaler. I denne Artikel omtaler Ældste Jensen de tilsyneladende Uoverensstemmelser, der har været fremdraget af Mennesker med Hensyn til Paulus' velkendte Tekst. Han fremhæver Nødvendigheden af Naade og Nødvendigheden af Tro, lagt for Dagen ved Gerninger som væsentlige for Mesterens Evangelium.

Det er indlysende, at begge disse yderliggaaende Retninger tager Fejl. Ceremonielle Handlinger, der ikke inspireres af en livskraftig, opløftende Tro, er værre end ubrugelige. De kan endog være profane. For Eksempel, et Menneske, der er døbt ind til en Kirke med den blotte Tanke om at opnaa social Forfremmelse eller økonomisk Fordel er lige saa slem som en Gudsbespotter. Det er imod den Slags døde Gerninger, at Paulus ivrer mod, naar han fortæller Efeserne, at Frelse ikke bestaar i Gerninger. Gerninger uden Tro er mere død end Tro uden Gerninger.

Men de, der overdrevet betoner den forbigaaende Troshandling som et frelsende Princip gaar ogsaa til uberettigede Yderligheder. I en nylig udkommen Bog med Titlen »Hvad er Frelse?« forekommer følgende Afsnit:

> Hvad er den Tro, som frelser? Det er den simpleste Ting i Verden. Tro gør intet. Den indrømmer blot, at Jesus frelser os.

Det er næppe nødvendigt at sige, at den ihærdige, ener-

giske, selvopofrende og heroiske Missionær Paulus i sin Tænkemaade intet havde tilfælles med den helt irrationelle Idé, at »Tro gør intet«.

Men at en Del af Frelsen er et Resultat af den gudgivne Kraft er en uangribelig Sandhed. At Kilden til al Godhed er en Kraft ikke af os selv er en Kendsgerning, som store og gode Mænd har anerkendt paa en eller anden Maade i enhver Tidsalder. Paulus var en af disse store og gode Mænd. I sit Brev til Efeserne bekræfter han positivt, at »vi er skabte i Kristus Jesus til gode Gerninger«. Og Amulek, som giver os den klareste Forstaaelse af Kristi frelsende Mission, fortæller os, at Frelseren »gav os Midler, saa at vi kunde have Tro til Omvendelse«.

Den sidste af disse Sætninger indeholder den virkelige Nøgle til det Problem, der er knyttet til Paulus' Frelsesfilosofi. Det er ved Jesus Kristus, at vi har Tro. Tro er det store evige frelsende Princip. Tro »renser« Hjertet (Ap. Gern. 15:9), »slukker« den ondes gloende Pile (Efes. 6:16) og overvinder Verden (I Johannes 5:4). Uden Tro er Ordinancer, Ceremonier og andre Handlinger unyttige.

En simpel Historie vil hjælpe os til at forstaa Paulus' Idé om Frelse ved gudgiven Kraft. En rejsende i Sahara Ørkenen blev fuldstændigt indhyllet i en blindende Sandstorm. Han foer vild. Han blev helt udmattet af den formaalsløse Vandring. Han faldt til Jorden af ren og skær Udmattelse og var lige ved at dø. En venlig rejsende fandt den døende Mand. Han førte sin Feltflaske med koldt, frisk Vand til den døende Mands Læber. En god Slurk af det livgivende Vand frelste den døende Mand. Ved sin genvundne Styrke kom han op og gik hjem.

Blev denne Mand frelst ved sine egne Anstrengelser alene? Næppe. Væsentligst blev han frelst ved den Mands Naade og Godhed, som gav ham det livgivende Vand. Hvad det friske Vand var for den døende Mand er Tro paa Jesus for Menneskets Sjæl. Denne Tro opliver bogstaveligt den sorgbetyngede, fornyr Sjælen, staalsætter Viljen og giver os Liv og Kraft til at rejse os og kæmpe os fremad mod Hellighedens evige Hjem.

Det var ved Guds Godhed og Naade, at Jesus Kristus bragte Verden den Troens oplivende Kraft, der giver os Styrke til at besejre vor Sjæls Fjender. Under sin jordiske Vandring lærte han os Sandheden om Gud; i sin Person var han selve Faderens Lignelse; i sine Lidelser for os lagde han sin Kærlighed til Gud for Dagen; og ved sin Sejr over Graven aabenbarede han for Verden Guds sejrende Magt over Døden. Ved denne inspirerende Aabenbaring gør Frelseren os absolut sikker paa Guds Godhed og Magt og

paa det tilkommende Livs Virkelighed. Disse Forsikringer vækker i os den Tro og det Haab, som giver os Mod og Kraft til at hæve os over Livets Ondskab. Og derfor som Paulus siger: »Vi er skabte i Kristus Jesus til gode Gerninger« (Efes. 2:10).

Det var denne smukke Idé om gudgiven Kraft til at sejre, som fik Apostlen til at sige, at »Evangeliet er en Guds Kraft til Frelse«. Det er i denne Henseende, at Evangeliet adskiller sig fra Filosoffernes smukke Teorier om det gode Liv. Evangeliet giver os i Virkeligheden Kraft til at blive gode.

Men de følelsesmæssige Vækkelsesprædikanter har begaaet tre overordentlig store Fejl i deres Fortolkning af Paulus' Filosofi.

For det første har de vendt op og ned paa Paulus' Tekst og faaet den til at lyde saaledes: »Ved Tro er I frelste ved Naaden.« Eller med andre Ord, de gør »Naaden« til det aktive frelsende Princip, hvorimod Paulus gør »Troen« til det virkelig frelsende Princip og »Naaden« til Troens Kilde. I Virkeligheden siger disse Evangelister: »I det Øjeblik du siger, du tror Kristus har frelst dig, frelser noget, som kaldes Naade dig øjeblikkeligt og fuldstændigt.« Men Paulus og Amulek siger: »Ved Kristi Naade har vi den Tro, der frelser, men denne frelsende Tro er ikke blot en forbigaaende Gestus, men et fortsat aktivt Pricip, som fører til streng Lydighed mod Guds Love og Ordinancer og uophørlig Retfærdighed.«

Den helt irrationelle og ubibelske Tanke, at Frelse — Menneskets højeste Opnaaelse — er øjeblikkelig, er den anden af Fejlene. Det er sandt, at ved Tro paa Kristus er vi »skabte til gode Gerninger« — stemt for Retfærdighed. Men det at være stemt for Retfærdighed er kun Begyndelsen til Frelse. Frelse er i Virkeligheden evig Frigørelse, Udvikling og Fremgang. Denne Sjælens fortsatte Forherligelse kræver evig Higen, Kamp, Lydighed og Retfærdighed.

Den overfladiske Tanke, at der kan eksistere virkelig frelsende Tro uden Gerninger er den sidste af Fejltagelserne med Hensyn til Paulus' Filosofi. Selv den store Luther blev grebet af denne Vildfarelse. Han og hans Skole synes at holde paa, at frelsende Tro blot bestaar i kraftløst at falde i Frelserens Arme og sige: »Jesus har frelst mig; derfor er jeg øjeblikkeligt og fuldstændigt frelst.«

Denne groteske Opfattelse af let Frelse er ikke saa langt fra vildes ufærdige Ideer, som tror, at Fremsigelsen af nogle faa magiske Ord, uden Forbindelse med Hjertets

Renselse, øjeblikkeligt vil opnaa Guds Yndest. Der kan ikke lægges nok Vægt paa, at Tro, som »slet ikke gør noget« overhovedet ikke er Tro. For Tro er i det væsentlige den moralske og aandelige Drivkraft i Verden.

Der er absolut ingen Garanti i Paulus' Lære — den formodede Forfatter til Troens »gør ikke noget Idé« — for denne uheldige Fejltagelse. I sit Brev til Romerne taler han om Troens »Retfærdighed«, og atter i det samme Brev paamindede han Romerne om »Troens Lydighed«. Til Galaterne skrev han om Troen, »der virker ved Kærligheden«; og han opmuntrede Timotheus til at »kæmpe Troens gode Strid«. Det er stærke, sejrrige Ord. De gaar pænt Haand i Haand med Energiens og Handlingens Aand. Paulus selv var et Menneske af heroisk, uopløselig Aktivitet. Med en Iver og Nidkærhed, som ikke overgaas af nogen anden Missionær, rejste han over Land og Hav for at bringe til den da kendte Verden det glade Budskab om stor Lykke. Det er en direkte Forklejnelse af hans energiske Indsats at tilskrive ham Forfatterskabet af »gør ikke noget« Ideen.

Mormonismens Fortrin som en frelsende og forædlende Indflydelse i Verden bestaar hovedsageligt af den Kendsgerning, at der ved selve Roden af den ligger den livgivende Tro, der gjorde den primitive Kristendom til saadan en storartet Retfærdighedsfaktor. Ved Kristi Naade er denne Tro blevet gengivet til Verden i vor Tid; og det er Guds sande Helliges ophøjede Arv. (Pagtens Bog 1 : 21).

En Mormonmissionær spurgte i en Samtale med en Præst, om han vidste, hvorfor Nutidens kristne Præster havde saa lidt Magt og Indflydelse. Præsten vidste det ikke og tilføjede: »Men jeg vilde gerne vide det.«

»Præsterne prøver paa at frelse Verden uden Tro,« svarede Missionæren.

»De har Ret,« svarede Præsten.

Og Missionærens Konkulusion er sand. Katolicismen appellerer med dens gamle prægtige Ritual til Fantasien. Protestantismen, blottet for baade Ritual og Tro, henvender sig til Følelserne. Mormonismen, med dens trosinspirerende nye Vidner for Jesus Kristus i Mormons Bog, Pagtens Bog og Den kostelige Perle, henvender sig til fornuftbegrundet Tro. Og dens Henstilling er vidunderlig effektiv. Den vækker virkeligt i deres Hjerter, som kan fatte dens herlige Læresætninger, denne sjælsopløftende Tro paa Jesus Kristus og hans fuldkomne Livsvandel, som faar dem til at adlyde ham og arbejde for ham med den selvopofrende Kærlighed, som renser Hjertet, forædler Aanden, forfiner Sindet, herliggør Karakteren og giver den

fuldstændige Sejr over Sjælens Fjender, hvad der er den højeste Opnaaelse og fuldkommen Frelse.

LØFTET

af Blanche Sego.

Eleanor Martin aabnede sin slidte Pung og lagde de to Tikronesdler i et af Rummene, medens hun takkede sin Principal og forlod Forretningen. Det var hendes Gage for de faa Dage, hun havde hjulpet til i den lille Bys Købmandsforretning.

Medens hun langsomt gik ned ad Gaden, holdt hun Hovedet højt med en ny Følelse af Selvsikkerhed. Hvor var det nu bedst at gøre sine Indkøb? Hun tænkte sig lidt om. Forretningen paa venstre Side førte ikke den Slags Sko, som hun ønskede sig til Tvillingerne; men de havde muligvis de yndige Halvstrømper med den røde Stribe, hun havde drømt om at købe sammen med Skoene.

Naa, hun vilde prøve »Werners Magasin«. Hun var sikker paa, at de havde begge Dele — da kom der pludselig en Tanke til hende, og hun standsede udenfor Døren, svag og skamfuld. Tienden! Der var de 2 Kroner, hun nu skulde betale af de 20 Kroner; saa var der endvidere de 16 Kroner af de 160 Kroner, som hendes Mand havde tjent i Foraaret. De havde hele Tiden udsat Tiendebetalingen, idet de troede, at de senere skulde faa flere Penge.

Tre Gange havde hun haft nok til at betale; men hver Gang havde hun beroliget Samvittigheden med den Tanke, at Børnene trængte saa meget til forskellige Ting, at hun vilde vente.

Hendes Mand havde ogsaa været villig til at vente. Han havde nu været borte i et Par Uger for at søge efter Arbejde. Det sidste Brev hun havde faaet fra ham, var saa fuldt af Haabløshed og Bitterhed, at hun havde grædt i Timevis over det og havde bedt oprigtigt, at han snart maatte faa noget at bestille.

Der var knap Mel nok til endnu en Bagning. Hvor vilde det næste komme fra? Hvis hun nu brugte Pengene, kunde hun baade faa Mel og Tingene til Tvillingerne.

Selv om den Tanke kom til hende, kom der imidlertid ogsaa en anden. Med en Anklages Styrke kom Ordene til hende:

»Mon et Menneske tør bedrage Gud? thi I bedrage mig,

og dog sige I: hvormed have vi bedraget dig? Med Tienden og Afgiften.«

Saa kom Løftet, der fulgte disse Ord, til hende — Herrens Løfte til dem, der betaler deres Tiende og Ofringer, at han vil aabne Himlens Sluser og udgyde saadanne Velsignelser, at der ikke vil være Plads til at modtage dem.

Eleanors Ansigt lyste pludseligt af en indre Glæde. Hun havde bestemt sig. Selv om det vilde tage alle hendes Penge paa nær 2 Kroner, vilde hun betale deres Tiende. De 2 Kroner vilde være mere end nok til Købet af Strømperne; og hun kunde sikkert selv reparere Børnenes Sko, saa at de kunde holde lidt længere.

Med lette Trin skyndte hun sig hen til Præsident Hadleys Hjem, ivrig efter at betale nu af Frygt for, at Fristelsen kunde blive for stor for hende før den kommende Fastedag. Grenspræsidenten var heldigvis hjemme. Han spurgte hende venligt ud om hendes og Familiens Helbred, idet han senere tilføjede, at han haabede, at Forholdene nu var bedre. Eleanor var paa Nippet til at buse ud med Sandheden; de havde kun to-tre Haandfulde Mel i Huset, at Tvillingerne trængte til Tøj, og at hendes Mand netop nu vandrede op og ned ad Gaderne i en nærliggende By, træt, sulten og uden Haab.

Hun pressede imidlertid Læberne fast sammen og forblev tavs. De vilde prøve endnu et Stykke Tid uden at bede Præsidenten om Hjælp.

Medens Præsident Hadley skrev Kvitteringen, bemærkede han: »Jeg er glad for at se, at Tienden gaar bedre ind. Vor Gren har været noget tilbage med Tiende og Fasteoffer, og mange af vore Medlemmer trænger, og det er ofte vanskeligt at yde den nødvendige Hjælp paa Grund af dette. Men jeg er glad for, at dette Forhold har bedret sig betydeligt i den senere Tid.«

Atter følte Eleanor en Bølge af Skam strømme gennem sig. Hvad havde hun tænkt paa? Naturligvis maatte hun give de resterende 2 Kroner i Fasteoffer. Hun kunde ikke komme i Tanke om, at de havde betalt Fasteoffer een eneste Gang i Aarets Løb. Hurtigt gav hun Præsidenten Pengene. »Her er vort Fasteoffer for denne Maaned, Præsident Hadley. Da jeg maaske ikke vil være til Stede ved næste Fastemøde, maa jeg hellere betale det med det samme.«

Efter at hun havde takket Broder Hadley for Kvitteringerne, begav hun sig paa Vej hjem, i Bevidstheden om Ro og Fred, der havde lagt sig over hendes bekymrede Sjæl. Tvillingerne maatte gaa med deres daarlige Sko, men nu syntes det ikke at gøre saa meget. Hun, Eleanor Martin, havde gjort sin Pligt, og det lidet, hun havde givet, vilde

maaske hjælpe en eller anden fattig Familie, som trængte haardere end hun.

Da hun den Aften havde kysset Børnene god Nat og klappet deres gule Krøller, knælede hun ned ved Siden af Senge og bad om, at de alle maatte blive i Stand til at erholde Livets Nødvendigheder og altid være trofaste.

To Dage senere fik Eleanor Brev fra sin Mand. Hvor forskelligt var det ikke fra det foregaaende! Efter at have vandret i Dagevis for at søge Arbejde havde han gjort en flink ung Mands Bekendtskab, som — hvad han senere erfarede — var Chef for et stort Forretningsfirma der i Byen. Da denne Mand havde hørt hendes Ægtefælles Historie, havde han skaffet ham Arbejde, som var godt betalt. Dette var sket to Dage i Forvejen; det var netop den Dags Aften, da Eleanor havde betalt sit Fasteoffer.

Slutningen paa hendes Mands Brev lød saaledes: »Nu vil jeg være i Stand til at sende dig nogle Penge snarest, da min Chef vil give mig noget i Forskud paa Grund af vore Forhold. Af dette Beløb vil jeg gerne have, at du betaler vor Tiende.« Eleanor var glad for, at han ogsaa havde set Lyset.

Idet hun knælede i Taknemmelighed og Ydmyghed, takkede hun ham, som aldrig bryder sine Løfter, for de store Velsignelser — baade aandelige og timelige — de havde modtaget, og som fyldte hendes Hjerte med en stille Lykke og Glæde.

Hvorfor holde Legemet rent?

af Ældste Joseph Fielding Smith.

Jeg vilde gerne fortælle jer, hvorfor Herren instruerer Medlemmerne af denne Kirke og alle andre Mennesker, om de vil lytte dertil, at holde Legemet rent, fysisk rent, moralsk rent, ren i enhver Henseende. Vi tror, at vi levede, før vi kom her, d. v. s. i Aandeverdenen. I denne Aandeverden kundgjordes Frelsningsplanen, som vi kender her. Vi belærtes om, at vi vilde faa Privilegiet at komme her paa Jorden og faa et Legeme, saa at vi kunde iklæde Aanden et Tabernakel af Kød og Ben. Og ved at adlyde Evangeliets Principper og vandre i Lyset af Sandhed kunde vi komme gennem denne Prøvestand og gennem Opstandelsen, vort Legeme vilde komme frem fra Graven, idet Aanden og Legemet atter blev forenet for aldrig mere at skilles, og dersom Legemet er rent ved at adlyde Herrens Be-

falinger, og hvis vi ikke har tilsmudset os, da vil vi gaa tilbage til Gud — for at blive ham lig.

Johannes siger i et af sine Breve, idet han taler til Kirkens Medlemmer: »I elskede! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde. Vi vide, at, naar det aabenbares, da skulle vi vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er.«

Det er de Sidste Dages Helliges Maal at blive Gud lig, og for at blive ham lig er det nødvendigt for os at vandre i Sandhedens Lys, saa at vort Legeme til rette Tid kan blive helliggjort og renset. Herren har sagt, at de, der er helliggjort, er af det celestiale Rige, og de, som ikke er helliggjort, er ikke af det celestiale Rige. Derfor, da disse Tabernakler skal være Menneskenes Aanders Tabernakler for evigt, er det nødvendigt, at vi holder vort Legeme rent og tilpasse Tabernaklerne ikke blot til Menneskets Aand, men ogsaa til Guds Aand, som skulde bo hos dem, for disse Tabernakler er ikke blot Tabernakler for den individuelle Aand, men som Paulus tydeligt har udpeget for os, skal de være Tabernakler, hvori Gud selv gennem den Helligaand kan bo, og han kan ikke bo i urene Tabernakler.

Eftersom disse Legemer skal være evige, ved Opstandelsen, burde det være en Pligt for hvert Individ, som sætter Pris paa sit Legeme, at holde det i bedst mulig Tilstand, fri for Besmittelse, et passende Sted for Herrens Aand, hver Del, saa vidt som det er fysisk muligt for det at være, idet det udfører sin Funktion paa rette Maade.

Vor Higen, vore Ideer, vore Haab er paa mange Maader forskellige fra andre Folks. Vi ser hen til Tiden, der skal komme — og det er hvert eneste Medlems Haab, som forstaar Evangeliet — da vi skal modtage Guds Rige og komme ind i dets Fylde for at modtage alt, som Faderen har.

Ved saaledes at adlyde er der givet os Løfte om, at vi skal overvinde alle Ting, og alle Ting, der hører Guds Rige til, er vore, enten i Liv eller Død, de nuværende eller kommende Ting, alt er vort, fordi vi er Kristus' og Kristus er Guds.

„Adam Faldt For At Menneskene Maatte Blive Til....“

Evangeliske Lærdomme af Profeten Lehi.

Og nu, mine Sønner, taler jeg dette til eder, til eders Nytte og Lærdom; thi der er en Gud, og han har skabt alle Ting, baade Himlene og Jorden. ...

Og for at udføre hans evige Hensigter med Hensyn til Mennesket var det nødvendigt, efter at han havde skabt vore første Forældre samt Dyrene paa Marken og Fuglene i Luften, ja, alle Ting, som er skabt, at der skulde være en Modsætning til Frugten af Livsens Træ: den ene sød, og den anden bitter.

Derfor gav den Herre Gud Mennesket Frihed til at handle for sig selv. Men Mennesket kunde ikke selv handle, uden at det blev tilskyndet af det ene eller det andet.

Og i Overensstemmelse med, hvad jeg har læst, og hvad der staar skrevet maa jeg, Lehi, nødvendigvis antage, at en Guds Engel faldt fra Himlen; og han blev til en Djævel, fordi han havde søgt det, som var ondt for Gud.

Og fordi han faldt fra Himlen og blev ulyksalig for evigt, søgte han ogsaa at gøre den hele Menneskeslægt ulykkelig. Og han, den gamle Slange, som er Djævlen og Faderen til al Løgn, sagde derfor til Eva: Tag af den forbudne Frugt, og I skulde ikke dø, men I skulde vorde ligesom Gud til at kende godt og ondt. ...

Og nu se, dersom Adam ikke havde overtraadt, vilde han ikke være faldet, men han vilde være forblevet i Edens Have. Og alle Ting, som var skabt, maatte være forblevet i den samme Tilstand, som de var i, efter de blev skabt, og de maatte have været til for evigt og været uden Ende.

Og de vilde ingen Børn have faaet; men vilde være forblevet i en uskyldig Tilstand og ingen Glæde nydt; thi de kendte ingen Sorg og gjorde intet godt, for de kendte ingen Synd.

Men se, alt er blevet gjort efter hans Visdom, som kender alle Ting.

Adam faldt, for at Menneskene maatte blive til; og Menneskene er til, for at de kunde nyde Glæde.

Og Messias kommer i Tidens Fylde, at han maa genløse Menneskenes Børn fra Syndefaldet. Og fordi de er genløst fra Syndefaldet og kende godt fra ondt, er de blevet fri for evigt til at handle for sig selv og ikke paavirkes af noget med

Undtagelse af Lovens Straf paa den store, yderste Dag i Overensstemmelse med de Befalinger, som Gud har givet. (Mormons Bog 2. Nephi 2: 14—26).

Den danske Missions Historie.

(Fortsat)

To indfødte fra Island, Thorarinn Haflidason Thorason og Gudmund Gudmundsen blev omvendt til »Mormonismen« i København i Begyndelsen af 1851 (Gudmundsen blev døbt af Peter O. Hansen 15. Februar 1851). Det var begge unge Mænd, som havde tilbragt nogen Tid i Danmark for at lære et Haandværk. Thorason var Møbelsnedker og Gudmundsen Juvelér. Da disse unge Mænd skulde rejse tilbage til Island i Løbet af Foraaret 1851, besluttede Ældste Erastus Snow sig til at ordinere dem til det mindre Præstedømme, saa at de havde Myndighed til at prædike Evangeliet for deres Landsmænd. Derfor blev Broder Thorason ordineret til Præst af Broder Snow ved et Præstedømsmøde, som blev holdt i København 10. Marts 1851, og ved et Fastemøde den 18. April 1851 blev Broder Gudmundsen ordineret til Lærer af Erastus Snow. Snart efter sejlede disse to Brødre til Island, efter at Ældste Snow havde instrueret dem om, hvorledes de skulde paabegynde Missionærarbejde efter deres Ankomst. Følgende de Instruktioner, de havde modtaget, begyndte de straks efter deres Ankomst til Island at prædike Evangeliet og bære Vidnesbyrd til deres Landsmænd. Mange fattede Tro paa deres Vidnesbyrd, og Broder Thorason døbte en Mand og hans Hustru paa Westmanøen. Den døbtes Navn var Benedikt Hanson.

»Da de havde døbt disse to Personer,« skriver Ældste John Thorgeirson, »blev det dem (Thorason og Gudmundson) forbudt at prædike af Myndighederne, hvorfor deres Virksomhed blev begrænset til Instruktioner i private Hjem. Disse første Missionærer paa Island blev dog ikke paa nogen Maade Genstand for Vold, da intet er mere afskyeligt i Islænderens Øjne end Lovløshed i enhver Form, men de blev simpelthen udelukket fra at tale til offentlige Forsamlinger ved et Dekret af Retten i Overensstemmelse med Landets Love.« En anden Grund, hvorfor Broder Thorason hørte op med aktivt Missionærarbejde — ifølge hans Kammerats Udtalelse — var, at hans Hustru forhærdede sit Hjerte mod Arbejdet og brændte sin Mands Bøger.

I December Maaned samme Aar (1851) druknede Broder Thorason, da han var ude at fiske. Saaledes var Broder Gudmundsen alene sammen med de to døbte, men endnu ikke bekræftede Medlemmer. Han skrev et Brev til København, hvori han rapporterede sin Kammerats Død. Han skrev ogsaa, at der var 24 Mennesker paa Øen, som ønskede at blive døbt, men da han kun var Lærer, havde han ingen Myndighed til at forrette denne Ordinance.

Da Ældste Snow modtog disse Nyheder, følte han sig meget bedrøvet, fordi han da erindrede, at da han ordinerede Broder Gudmundson til Lærer, hviskede Guds Aand til ham, at han skulde ordinere ham til Ældste, men han gav ikke Agt paa Inspirationen, da den unge Mand syntes at være saa livlig, medens hans Kammerat, Broder Thorason, syntes at være alvorligere og mere sat. Ældste Snows store Ønske var nu at finde en passende Ældste, som han kunde sende til Island. Broder Peter O. Hansen var villig, men da han søgte at faa sit Pas ordnet af Myndighederne i København, blev Hensigten med hans Besøg paa Island opdaget, og af denne Grund nægtedes han Indrejsetilladelse. Der gik næsten to Aar, før den tiltrængte Hjælp kunde sendes til Island.

6. KAPITEL.

De sidste Sider af Mormons Bog blev modtaget fra Bogtrykkeren den 22. Maj 1851 og straks sendt til Bogbinderen. Ældsterne Snow og Hansen, der gennem Vinteren havde været meget travlt beskæftigede med at oversætte og læse Korrektur paa den hellige Bog, følte sig nu befriet for en stor Byrde. Bogen blev trykt af Herr F. E. Bording, som fik 1000 Rigsdaler for Trykningen af 3000 Eksemplarer.

Ved et Raadsmøde den 21. Maj 1851 paa Christianshavn gav Præsdent Erastus Snow Udtryk for sin store Glæde over Fuldførelsen af Mormons Bog paa Dansk, og da Arbejdet med Oversættelsen og Korrekturlæsningen havde været fuld af Anspænding for alle dem, der havde haft med det at gøre besluttede han sig til at foretage en Rejse til England for at overvære Konferencen i London, og han raadede Broder Peter O. Hansen til at tage en Tur til det sydlige Jylland. Lærer L. J. Ipsen og Præst Andreas Ågren blev kaldet til at paabegynde Missionærarbejde paa Øen Bornholm. Omtrent paa samme Tid blev to svenske Brødre, Niels Olson og Peter Beckstrøm, som var blevet ordineret til Præster, kaldet til at rejse til Sverige og i det stille begynde Missionærarbejde i Skaane. Da Sverige ikke havde Religionsfrihed, blev de raadet til at sprede det

skrevne Ord saa meget som muligt mellem deres Landsmænd og ved klog og forsigtig Fremgangsmaade at undgaa Konflikt med det svenske Politi. Ældste George P. Dykes forlod Aalborg for at rejse til England den 23. Maj 1851. Efter at have beskikket John E. Forsgren til midlertidigt at varetage Missionens Interesser, sejlede Ældste Erastus Snow fra København den 24. Maj 1851 til England. Hovedaarsagen til hans Rejse til England denne Gang var at faa Midler, der kunde sætte ham i Stand til at udsende andre Bøger og Traktater, som tiltrængtes i Den skandinaviske Mission. Ligeledes for at faa en megt tiltrængt Hvile.

Nødvendigheden af Evangeliets Gengivelse

af Ældste Matthias F. Cowley.

Hvis Folk vil læse Bibelen omhyggeligt og bedende, vil de forstaa, at de fordums Profeter og Frelseren og hans Apostle forudsagde Frafaldet fra Jesu Kristi Kirke og et Frafald fra Frelsningsplanen, som den var forkyndt af Frelseren. Hvis Læserne vil sammenligne Evangeliets Frugter som udvist af de første Hellige med Mangelen paa den Helligaands Gaver og Kræfter, som kan paavises ved den saakaldte kristne Verdens Tilstand i Dag, vil de blive overbevist om, at saadan et Frafald har fundet Sted. De vil ogsaa lægge Mærke til, at en Gengivelse ved Aabenbaring fra Gud er givet som en absolut Nødvendighed for at skænke Menneskeheden den sande Frelsningsplan.

Paulus talte med Visdom til Timotheus, da han sagde: »Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider indtræde. Thi Menneskene skulle elske Vellyst mere, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men have fornægtet dens Kraft. Og fra disse skal du vende dig bort!« (2. Tim. 3 : 1—5).

Vil der være eller har der været en Gengivelse af Evangeliet?

Det nye Testamente siger, at en saadan Tid vilde komme, og levende Vidner i disse de sidste Dage udtaler sig om, at Gengivelsen har fundet Sted. Frelseren selv profeterede, at før Enden skulde komme, »vilde dette Riges Evangelium blive prædiket i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene; og da skal Enden komme.«

Peter fortæller os, at »Himlene maa modtage Herren indtil Tiden for alle Tings Genoprettelse, som Gud har

talt ved alle sine hellige Profeters Mund siden Verden begyndte.« Den elskede Apostel Johannes fortæller os, at Evangeliet i de sidste Dage vilde blive gengivet ved en Engels Medvirken, idet Budskabet var for alle Folkeslag, Stammer, Tungemaal og Folk. (Johs. Aab. 14: 16—7).

Hvem i Verden har modtaget Evangeliet i denne Tid ved en hellig Engels Virksomhed? Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige gør Krav paa netop at have modtaget det.

Lovede Kristus og hans Apostle alle lydige Troende, at de skulde modtage den Helligaand og vide, at Evangeliet er Guds Kraft til Frelse? Fulgte Tegnene de Troende og lydige i Kristi Dage?

Vi kan besvare hvert af disse Spørgsmaal bekræftende. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige forkynder de samme Principper i Dag og ser Herrens Haand i dens Affærer. Hundreder af Tusinder bevidner i al Oprigtighed, at Joseph Smith var en Guds Profet og et Redskab i Herrens Hænder til at gengive Evangeliet til Jorden i den sidste Husholdning.

Til Amerika.

Præsident og Søster Richard R. Lyman afrejste til Amerika fra Southampton den 12. August for at føre Forhandlinger med Kirkens første Præsidentskab. De vil ligeledes overvære Generalkonferencen til Oktober.

Efteraarskonferencerne.

Distriktskonferencerne vil blive afholdt til følgende Tider:

Odense	18—19 September.
Aalborg	23.—25.—26. September.
Aarhus	30. September, 2.—3. Oktober.
Esbjerg	7.—9.—10. Okotber.
København	14.—16.—17. Oktober.

Søndag Morgen vil Den kvindelige Hjælpeforening og Ungdomsforeningerne hver optage 30 Minutter af Mødet. Søster Garff vil i Aar overvære Konferencerne.

Fra Missionsmarken.

Bryllup i København.

Lørdag den 6. August 1938 blev Søster May Rebecca Rasmussen viet til Broder JørgenW. Schmidt paa Københavns Raadhus. Dagen efter, Søndag den 7. August, fik Parret den kirkelige Velsignelse af Distriktspræsident Leland Clive Hansen. Kirken var smukt pyntet, og alle de tilstedeværende følte sig grebet af Øjeblikkets Højtidelighed, da det unge, smukke Par vandrede ud af Salen til Tonerne af Bryllupsmarchen. Vi ønsker dem en lys og lykkelig Fremtid.

Bryllup i Esbjerg.

Lørdag den 23. Juli 1938 fandt en glædelig Højtidelighed Sted i Esbjerg, idet Søster Anna Nicolaysen og Broder Johannes Sørensen indtraadte i det hellige Ægteskab. Umiddelbart efter den borgerlige Vielse kørte det unge Par ud til den smukt pyntede Kirke, hvor Søskende og Venner ventede dem. Der blev udført et smukt Program, og Distrikspræsident Royce Hansen bekræftede den borgerlige Vielse. Søskende og Venner i Esbjerg nedbeder Herrens Velsignelse over det unge Par.

Mandag den 1. August gav Broder og Søster Johs. Sørensen en Fest som Tak for Søskende og Venners Opmærksomhed ved deres Bryllup. Festen forløb udmærket. Vi takker Ægteparret for den dejlige Atfen.

SLAGELSE: Søster Alma Fischer, Slagelse, fyldte den 19. August 72 Aar. Søster Fischer har i mange Aar været et trofast Medlem af Kirken. Vi nedbeder Herrens Velsignelse over hende med Haabet om en lys og fredfyldt Livsaften.

ESBJERG: Ungdomsforeningerne i Esbjerg afholdt Konference Søndag den 3. Juli. Præsidenten for U.M.F,. Broder Ejner Nielsen havde forfattet tre nye Ungdomssange, som blev benyttet i Dagens Anledning. Der aflagdes Beretninger fra de forskellige Afdelinger i Ungdomsarbejdet. »Ungdommens Dag i Esbjerg« var en Sukces.

Afløsning.

Ældsterne Olaf Runchel og Ver Don Carpenter er blevet hæderligt afløst fra deres Arbejde i Den danske Mission med Tilladelse til at rejse hjem.

De har begge udført et godt Arbejde for Herrens Sag. Vi takker dem og ønsker dem Held og Lykke i Fremtiden.

